

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 273/2013-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť S. V., občana Rakúskej republiky, bytom Rakúska republika, zastúpeného advokátom Mgr. J. W., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, 3 a 4, čl. 16 ods. 1, čl. 20 ods. 1, 4 a 5, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011, postupom Okresnej prokuratúry B. v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pn 16/2009, postupom Krajskej prokuratúry v B. v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kn 6/2009 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. V/3 Gn 71/08, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2013 doručená sťažnosť S. V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Mgr. J. W., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, 3 a 4, čl. 16 ods. 1, čl. 20 ods. 1, 4 a 5, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011, postupom Okresnej prokuratúry B. (ďalej aj „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pn 16/2009, postupom Krajskej prokuratúry v B. (ďalej aj „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kn 6/2009 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. V/3 Gn 71/08.

Sťažovateľ rozdelil svoju sťažnosť do šiestich častí, v ktorých okrem iného uvádza:

«I.

Opis skutkového stavu

Pán S. V., bytom Rakúska republika (ďalej aj ako „Sťažovateľ“) je rakúskym štátnym občanom.

Sťažovateľ je v Rakúskej republike spolu s ďalšími osobami obvinený z hospodárskej trestnej činnosti...

Sťažovateľ do 30. mája 2008 pracoval pre spoločnosť M. s. r. o., so sídlom B. ako vyslaný pracovník M., so sídlom V.

M. je bankou so sídlom v Rakúskej republike. M. si na základe podnájomnej zmluvy zo dňa 29. júla 2008 prenajala od spoločnosti M. s. r. o. kanceláriu nachádzajúcu sa na 8. poschodí budovy... na... ulici... v B., pričom sťažovateľovi bola táto kancelária v zmysle podnájomnej zmluvy ponechaná k jeho bezplatnému výlučnému a osobnému využívaniu...

Na základe dožiadania rakúskeho štátneho zastupiteľstva V. zo dňa 23. decembra 2008 (ďalej len „Dožiadanie I“) bola dňa 18. februára 2009 vykonaná Okresným riaditeľstvom Policajného zboru B. (ďalej len „OR PZ B.“) v konaniach s č. p. ORP-V-11-1/2009-I-JKP a č. p. ORP-V-11-2/2009-I-JKP prehliadka iných priestorov a pozemkov

v budove... na... ulici v B. (ďalej len „Prehliadka“). Príkazy na prehliadku boli nariadené výlučne na priestory spoločnosti M. s. r. o. a M., a. s...

Ústavný súd nálezom III. ÚS 172/2010-77 zo dňa 7. decembra 2010 (ďalej len „Nález“) rozhodol, že:

1. základné právo S. V. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. v konaní vedenom pod č. p. ORP-V-11-1/2009 v súvislosti s úkonom vykonaným 18. februára 2009 – prehliadkou iných priestorov a pozemkov, a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. V/3 Gn 71/08 porušené bolo;

2. základné právo spoločnosti M. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. v konaní vedenom pod č. p. ORP-V-11-1/2009-I-JKP a v konaní vedenom pod č. p. ORP-V-11-2/2009-I-JKP v súvislosti s úkonom vykonaným 18. februára 2009 – prehliadkou iných priestorov, porušené bolo;

3. základné právo S. V. a spoločnosti M. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. V/3 Gn 71/08 a jej upovedomením o vybavení podnetu z 15. júna 2009 porušené boli;

4. upovedomenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o vybavení podnetu č. k. V/3 Gn 71/08-28 z 15. júna 2009 zrušuje;

5. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. V/3 Gn 71/2008 zakazuje pokračovať v porušovaní základného práva S. V. zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Na základe žiadosti predchádzajúceho právneho zástupcu sťažovateľa požiadala GP SR listom z 9. februára 2011 dožadujúci rakúsky orgán o vrátenie tak originálov, ako aj kópii vecí a dokumentov zaistených pri prehliadke, či už v papierovej alebo elektronickej forme, ich opisy a záznamy. Zároveň žiadala, aby akékoľvek záznamy takýchto neoprávnene zaistených vecí a dokumentov na všetkých nosičoch informácií boli zničené...

Ako bolo z rôznych zdrojov zistené v priebehu roku 2012, dňa 14. apríla 2011 sa vo V. uskutočnilo pracovné stretnutie zástupcov GP SR a rakúskeho štátneho zastupiteľstva V.

Pri tomto stretnutí boli zástupcom GP SR odovzdané predmety patriace sťažovateľovi. Súčasne im bolo doručené dožiadanie rakúskeho štátneho zastupiteľstva V. zo dňa 14. apríla 2011 (ďalej len „Dožiadanie II“)...

Dňa 16. mája 2011 uložila prokurátorka OP B. vyšetrovatel'ke OR PZ B. zabezpečiť vrátenie predmetov sťažovateľovi. Napriek tomu, že sťažovateľ bol v predchádzajúcom konaní zastúpený slovenskou advokátskou kanceláriou, bola zisťovaná adresa pomocou Interpolu. Sťažovateľ nebol nikdy priamo kontaktovaný slovenskými orgánmi...

Až dňa 12. septembra 2011 bola predchádzajúcemu právnenému zástupcovi sťažovateľa doručená žiadosť prokurátorky OP B. o predloženie plnej moci na zastupovanie sťažovateľa a na prebratie vecí. Sťažovateľ preukázateľne kontaktovaný nebol.

Dňa 14. septembra 2011 právny zástupca sťažovateľa osobne predložil dozorujúcej prokurátorky OP B. plnú moc na zastupovanie pána S. V. Sťažovateľ bol informovaný, že z dôvodu dovolenky prokurátorky OP B., bude úkon realizovaný posledný septembrový týždeň...

Na základe porovnania zoznamu vecí zaistených dňa 18. februára 2009 so zoznamom vrátených dokumentov sťažovateľ žiadal OP B. o preverenie, či boli všetky dokumenty (tak originály ako aj kópie) vrátené a zároveň OP B. žiadal o poskytnutie dôkazu, že všetky nosiče informácií, na ktorých sú neoprávnene zaistené veci uchované, boli zničené.

OP B. listom zo dňa 28. októbra 2011 sťažovateľovi oznámila, že jeho požiadavka bola odstúpená rakúskej strane prostredníctvom slovenského zástupcu pri E...

Dňa 6. februára 2012 bol sťažovateľovi doručený list z OP B., ktorým mu bolo oznámené, že sťažovateľova požiadavka zo dňa 10. októbra 2011 išla nad rámec nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky a z uvedeného dôvodu bude pristúpené k vráteniu vecí.

Dňa 8. februára 2012 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie OR PZ B., č. p.: ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011 o vrátení predmetov, výlučne v slovenskom jazyku, napriek tomu, že preukázateľne neovláda slovenský jazyk.

Voči tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť...

Sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. 2Pn 16/2009-45 zo dňa 27. februára 2012, doručeným sťažovateľovi dňa 6. marca 2012, OP B. zamietla ako nedôvodnú, keď ako hlavný dôvod pre zamietnutie sťažnosti bola uvedená skutočnosť, že sťažovateľ nepreukázal existenciu vyhotovenia kópií. S ďalšou argumentáciou sťažovateľa sa OP B. nepovažovala za potrebné zaoberať.

Súčasne s uznesením o zamietnutí sťažnosti OP B. predvolala právneho zástupcu sťažovateľa na úkon - odovzdanie vecí na 7. marca 2012 o 09.00. OP B. sa v tejto súvislosti uspokojila s predchádzajúcou ústnou komunikáciou s právnym zástupcom sťažovateľa zo dňa 14. septembra 2011 a neupovedomila o úkone aj samotného sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľovi neboli zasielané rozhodnutia OR PZ B. a OP B. preložené do jeho materinského jazyka, i keď mu priamo zakladali práva a povinnosti, je uvedená už vyššie.

Právny zástupca sťažovateľa bol predvolaný pod hrozbou, že v prípade, ak sa bez ospravedlnenia nedostaví na stanovený termín k prevzatiu vecí, bude to považované za odmietnutie samotného prevzatia s prihliadnutím, akoby k takémuto úkonu došlo.

Právny zástupca sťažovateľa sa bez ohľadu na krátkosť času na spomínaný úkon dostavil. Úkonu sa okrem prokurátorky OP B. zúčastnili aj vyšetrovatelka OR PZ B. a ďalší vyšetrovatel z OR PZ B.

Po zbežnom preskúmaní obsahu dátových nosičov boli právnemu zástupcovi sťažovateľa fyzicky vrátené predmety a bola mu odovzdaná zápisnica o vrátení vecí, ktorú prítomné osoby podpísali.

Právny zástupca sťažovateľa následne vrátené veci uložil do svojej aktovky. Bezprostredne na to bolo právnemu zástupcovi sťažovateľa vyšetrovatelkou OR PZ B. oznámené, že rakúska strana doručila novú žiadosť o poskytnutie právnej pomoci, a preto bol právny zástupca sťažovateľa ústne vyzvaný na vydanie vecí podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku pod hrozbou odňatia vecí (§ 91 Trestného poriadku), ako i na možnosť uloženia poriadkovej pokuty (§ 70 Trestného poriadku) a prípadné odovzdanie príslušnému orgánu na disciplinárne konanie...

Právny zástupca sťažovateľa namietol do zápisnice nezákonnosť úkonu, predovšetkým s poukazom na existujúci nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, pričom zároveň uviedol, že podrobnejšie námietky voči úkonu budú uvedené v písomnom podaní...

II.

Podania sťažovateľa

Sťažovateľ vo svojich podaniach zo dňa 12. marca 2012 adresovanom OP B., zo dňa 2. apríla 2012 adresovanom KP B., zo dňa 31. mája 2012 a 7. septembra 2012 adresovanom GP SR namietol najmä...

V opakovanom podnete sťažovateľ uviedol, že svedecká výpoveď pani N. G. neobsahuje zmienku o jeho osobe a popis predmetov, ktoré tvoria predmet druhého dožiadania.

OP B. podnet na preskúmanie postupu vyšetrovateľa vyhodnotila ako nedôvodný.

KP B. sa s týmto jej rozhodnutím stotožnila a uviedla, že zostávajúce predmety sú vlastníctvom iného subjektu.

GP SR vo vyrozumení o vybavení opakovaného podnetu zo dňa 31. decembra 2012, č. V3 Gn 71/08-82, doručeného sťažovateľovi dňa 24. januára 2013, uviedla, že z nálezu Ústavného súdu nevyplýva explicitne, ktoré predmety bolo potrebné sťažovateľovi vrátiť a ani povinnosť vrátiť predmety patriace iným subjektom...

GP SR ďalej uviedla, že nenastali dôvody pre odmietnutie realizácie dožiadania II rakúskeho Štátneho zastupiteľstva vo V. Podľa GP SR Slovenská republika mala na základe aplikovanej medzinárodnej zmluvy (Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi EÚ čl. 4 ods. 1), ako dožiadaný štát pozitívnu povinnosť vykonať požadované úkony, ak tieto nie sú v rozpore s ústavou, alebo takými ustanoveniami právneho poriadku, na ktorých je potrebné bezpodmienečne trvať („výhrada verejného poriadku“, v Trestnom poriadku SR upravená v ustanovení § 481).

Ďalej GP SR uviedla, že vzhľadom na to, že realizáciou povinnosti špecifikovanej v Náleze Ústavného súdu, bol odstránený protiprávny stav, príslušné orgány neidentifikovali podmienky, ktoré by bránili vykonaniu dožiadania rakúskych orgánov. Príslušné orgány Slovenskej republiky oprávnené vykonávať právnu pomoc neskúmajú dôkazný stav v trestnej veci vedenej na území cudzieho štátu, na základe ktorého je žiadané

o vykonanie úkonov právnej pomoci. Platí vyvrátiteľná domnienka zákonnosti, ako aj dodržania zásady primeranosti...

Spomínaným vyrozumením o vybavení opakovaného podnetu bol opakovaný podnet námestníkom generálneho prokurátora GP SR ako nedôvodný odložený...

III.

Porušované základné práva alebo slobody

...

článok 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, 3 a 4 Ústavy

... Ako je uvedené vyššie Ústavný súd vo svojom náleze okrem iného výslovne zakázal GP SR pokračovať v konaní so spisovou značkou V/3 Gn 71/2008 v porušovaní základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Z uvedeného logickým výkladom možno odvodiť, že po vrátení veci nie je možné, aby došlo zo strany GP SR, resp. na jej priamy pokyn, k opätovnému zásahu do práva sťažovateľa na majetok. O to viac, že nový zásah do práva na majetok je realizovaný v konaní s tou istou spisovou značkou (V/3 Gn 71/2008), ako to konanie, ku ktorému bol Ústavným súdom vyslovený zákaz pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa.

Nakoľko i rakúske dožiadanie II má identickú spisovú značku možno usudzovať, že dožiadanie II je len pokračovaním/súčasťou dožiadania I. Niet pochyb, že jeho účelom je konvalidácia pochybení, ktoré sprevádzali dožiadanie I...

Sťažovateľ má za to, že tu na základe existujúceho nálezu Ústavného súdu nemohla existovať pozitívna povinnosť vyhovieť novému dožiadaniu na strane dožiadateľných orgánov Slovenskej republiky. Akýkoľvek iný výklad je arbitrárny a nerešpektuje autoritu a zákonom zverenú kompetenciu Ústavného súdu Slovenskej republiky...

Informácie o veciach, ktoré tvorili predmet dožiadania (vrátane ich presného popisu a samotnej skutočnosti, že existujú), boli získané nezákonným spôsobom pri realizácii nezákonnej prehliadky kancelárie a trezoru sťažovateľa. Túto skutočnosť preukázateľne potvrdzuje obsah zápisnice o svedeckej výpovedi pani N. G. O predmete aktuálneho dožiadania rakúskej strany bolo právoplatne rozhodnuté nálezom Ústavného súdu.

Pokiaľ teda bol právny zástupca sťažovateľa vyzvaný na vydanie vecí, ktoré podliehali režimu § 89 ods. 2 Trestného poriadku, bol takýto postup nezákonný, pretože

sťažovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi bola takáto povinnosť uložená v rozpore so zákonom...

Je jednoznačné, že osoba sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu bola využitá OR PZ B., OP B. a GP SR výlučne na konvalidáciu pochybení pri realizácii prehliadky dňa 18. februára 2009. Sťažovateľ opätovne zdôrazňuje skutočnosť, že OR PZ B., OP B. a GP SR nerešpektovali výrok skoršieho nálezu Ústavného súdu.

Sťažovateľ namieta, že orgány činné v trestnom konaní realizovaním dožiadania Štátneho zastupiteľstva vo V., pod číslom 608 St 1/08w zo dňa 14. apríla 2011 prostredníctvom konania a samostatnej žiadosti o vydanie vecí (nezákonne zaistených) konali nad rámec ustanovení Trestného poriadku. Na základe tejto skutočnosti boli úkony realizované orgánmi činnými v trestnom konaní v rozpore s článkom 13 Ústavy, v dôsledku čoho neboli zachované a rešpektované sťažovateľove práva garantované Ústavou...

článok 16 ods. 1 Ústavy

... Porušenie článku 16 ods. 1 Ústavy nastalo postupom vyšetrovatelky OR PZ B. tým, že po tom ako boli právnomu zástupcovi sťažovateľa vrátené veci, bol tento ihneď ústne vyzvaný na vydanie vecí pod hrozbou odňatia vecí. Takýmto postupom bolo zasiahnuté aj do osobnej integrity sťažovateľa.

K porušeniu Ústavou chránených práv sťažovateľa na nedotknuteľnosť osoby došlo aj tým, že mu nebola poskytnutá možnosť v dostatočnej miere disponovať s uvádzanými predmetmi a opätovne bolo zasiahnuté do jeho súkromia...

Vyšetrovatelka OR PZ B. vykonala zásah do integrity sťažovateľa nad rámec právnej úpravy Slovenskej republiky, keď neposkytla právnomu zástupcovi sťažovateľovi v dostatočnej miere právo na súkromie a efektívne vykonávanie práva na obhajobu.

Právny zástupca sťažovateľa pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty nesmel opustiť priestory OP B. a nemal tak inú možnosť, ako len strpieť úkony zo strany OR PZ B. a OP B., t. j. nebol mu poskytnutý žiaden priestor na oboznámenie klienta so stavom vo veci a môcť sa tak aktívne brániť voči úkonom orgánov činných v trestnom konaní a efektívne vykonávať práva sťažovateľa na obhajobu...

článok 20 ods. 1, 4 a 5 Ústavy

... Tým, že orgány činné v trestnom konaní mali vedomosť o udelení plnomocenstva právnomu zástupcovi sťažovateľovi, nemohli odňať vec bez toho, aby si preverili zákonnú

prekážku vydania veci, ktorou je oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti definovanej v § 89 ods. 2 Trestného poriadku, čím nekonali v rozsahu a v medziach ustanovených zákonom.

Právnomu zástupcovi sťažovateľa nemohli byť veci odňaté, nakoľko právny zástupca sťažovateľa nebol sťažovateľom oslobodený od zákonnej povinnosti mlčanlivosti vyplývajúcej z § 23 ods. 1 Zákona o advokácii, čím orgány činné v trestnom konaní konali v rozpore so zákonom...

Nakoľko Trestný poriadok neupravuje možnosť opätovného zaistenia vecí bezprostredne pri postupe podľa § 97 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku ani o opätovnom získaní vecí pôvodne nezákonne zistených, samotné opätovné vydanie vecí je konaním orgánov činných v trestnom konaní nad rámec ustanovení zákona a v jeho rozpore.

Podľa názoru sťažovateľa opätovným zaistením predmetov vo výlučnom vlastníctve sťažovateľa a zamedzením výkonu jeho vlastníckeho práva došlo k opätovnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok...

Úkonmi orgánov činných v trestnom konaní, ktoré podľa názoru sťažovateľa nespĺňajú kritériá legality, legitimacy a proporcionality, došlo k zásahu do pokojného užívania majetku sťažovateľa. Úkony orgánov činných v trestnom konaní, ktoré nerešpektovali potrebu garancií procesnej povahy spôsobili porušenie „práva na ochranu“ sťažovateľa vyplývajúce z článku 20 ods. 1 Ústavy.

Je neprípustné, aby sa voči osobe advokáta pre výkon právneho zastúpenia klienta v právnom štáte používala hrozba donucovacích prostriedkov a disciplinárnych opatrení...

článok 22 ods. 1 a 2 Ústavy

... Orgány činné v trestnom konaní svojim postupom zasiahli do nerušeného výkonu ústavného práva sťažovateľa na ochranu listového tajomstva, tajomstva dopravovaných správ a iných písomností a ochranu osobných údajov, keďže bezprostredne po vrátení predmetov právnomu zástupcovi sťažovateľa, bol právny zástupca sťažovateľa vyzvaný na ich opätovné vydanie. Je nepochybné, že právny zástupca sťažovateľa mal po prevzatí vrátených vecí v mene sťažovateľa veci u seba oprávnené a pri sebe na základe udelenej plnej moci.

Zásahom orgánov činných v trestnom konaní, ktorými bol právny zástupca sťažovateľa ústne vyzvaný na vydanie oprávnené držaných vecí, došlo k priamemu porušeniu ústavného práva na ochranu listového tajomstva, tajomstva dopravovaných

správ a iných písomností a ochranu osobných údajov, nakoľko obsah vydaných vecí preukázateľne pozostával okrem iného aj z písomnosti a e-mailovej korešpondencie súkromnej povahy...

článok 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.)

... Vzhľadom na skutočnosť, že obsahom vydávaných vecí patriacich do výlučného vlastníctva sťažovateľa boli okrem iného aj písomnosti súkromnoprávnej povahy, súkromná korešpondencia, ako aj korešpondencia sťažovateľa so svojim právnym zástupcom, je dôvodné považovať postup orgánov činných v trestnom konaní za zásah do práva sťažovateľa na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života a samotnej korešpondencie...

Realizovaním nových úkonov zo strany orgánov činných v trestnom konaní v rovnakej veci a s rovnakým cieľom pod reálne existujúcou bezprostrednou hrozbou okamžitého odovzdania opätovne zaistených vecí rakúskym orgánom a vzniku ujmy na právach sťažovateľa, bola sťažovateľovi odňatá možnosť domáhať sa akýchkoľvek ďalších účinných právnych prostriedkov nápravy podľa právnych predpisov Slovenskej republiky.

článok 46 Ústavy a článok 48 ods. 2 Ústavy

... Sťažovateľovo právo na inú právnu ochranu bolo porušené viacerými spôsobmi a to najmä:

- i) porušenie princípu právnej istoty;
- ii) právo na konanie v materinskom jazyku;
- iii) právo na zastúpenie advokátom;
- iv) právo na konanie bez zbytočných prieťahov;
- v) inými formálnymi pochybeniami.

ad i)

Ústavný súd svojím nálezom zakázal GP SR porušovať právo sťažovateľa na majetok. GP SR napriek tomu prijala opätovné dožiadanie rakúskej strany, ktoré sledovalo jediný cieľ nápravu pochybení pri prehliadke a opätovné zaistenie predmetov...

Prehliadka iných priestorov je neopakovateľným úkonom podľa Trestného poriadku. Pokiaľ bola prehliadka kancelárie sťažovateľa a jeho trezoru vyhlásená za nezákonnú ako celok, na všetky pri tejto prehliadke získané informácie a dôkazy nie je možné prihliadať.

Sťažovateľ v tejto súvislosti opätovne poukazuje na skutočnosť, že mu neboli vrátené všetky zaistené veci a ani kópie týchto predmetov a nález Ústavného súdu tak nebol rešpektovaný...

ad ii)

Sťažovateľ je štátnym občanom Rakúska. OR PZ B. a OP B. nepovažovali za potrebné pri rozhodnutiach, ktoré sa bezprostredne týkali práv a povinností sťažovateľa zabezpečiť preklad rozhodnutí do nemeckého jazyka.

ad iii)

... Tým, že orgány činné v trestnom konaní mali vedomosť o udelení plnomocenstva právnenému zástupcovi sťažovateľovi, nemohli takejto osobe odňať vec bez toho, aby si preverili zákonnú prekážku vydania veci, ktorou je oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti definovanej v § 89 ods. 2 Trestného poriadku, čím nekonali v rozsahu a v medziach ustanovených zákonom...

Postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu garantovaného článkom 46 Ústavy a nebola dodržaná rovnováha medzi právom sťažovateľa na inú právnu ochranu (právo na obhajobu) a spôsobom a formou realizovania trestnoprávných prostriedkov, ktorými štát disponuje pri plnení legitímneho cieľa.

ad iv)

... Dožiadanie Štátneho zastupiteľstva vo V. je zo 14. apríla 2011. Z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že prokurátorka OP B. uložila prípisom z 16. mája 2011 vyšetrovatel'ke OR PZ B. zabezpečiť vrátenie predmetov sťažovateľovi.

Napriek tomu, že osoba vtedajšieho právneho zástupcu sťažovateľa bola tak OP B. ako aj OR PZ B. známa, bola osoba sťažovateľa lustrovaná pomocou Interpolu.

Po takmer 4 mesiacoch od vydania príkazu na vrátenie vecí požiadala prokurátorka predchádzajúceho právneho zástupcu sťažovateľa o predloženie plnej moci na prebratie predmetov. Po bezprostrednom predložení novej plnej moci prokurátorka prisľúbila realizáciu vrátenia predmetov, po svojom návrate z dovolenky, pričom informácia o jej dovolenke nebola pravdivá.

Ďalšia komunikácia prebehla v októbri 2011, pričom prokurátorka oznámila odstúpenie požiadavky sťažovateľa rakúskej strane prostredníctvom E...

Následne po ďalších 4 mesiacoch prokurátorka oznámila sťažovateľovi, že jeho požiadavka z 10. októbra 2011 ide nad rámec nálezu Ústavného súdu.

Po právoplatnosti uznesenia o vydaní predmetov bolo pristúpené k ich vráteniu a následnému opätovnému zaisteniu.

S prihliadnutím na postup OR PZ B., OP B. a GP SR je nepochybné, že ich postup nesmeroval k rešpektovaniu nálezu ústavného súdu, ale výlučne ku náprave pochybení pri prehliadke...

Prieťahy v konaní ďalej pretrvávali. Konečné rozhodnutie námestníka GP SR bolo sťažovateľovi doručené až v januári 2013. Sťažovateľovi doposiaľ nebolo doručené vyrozumienie o odovzdaní vecí dožadujúcemu rakúskemu orgánu, hoci emailom zo dňa 5. júna 2012 informovala prokurátorka medzinárodného odboru GP SR rakúskeho prokurátora o možnosti prevzatia zaistených predmetov...

Neexistuje žiadne akceptovateľné vysvetlenie preto, aby úkon právnej pomoci podľa § 89 Trestného poriadku týkajúci sa jasne vymedzených predmetov, osoby so známou adresou a známym právnym zástupcom, trval aj s rozhodovacím procesom príslušných prokurátorov vrátane zastupujúceho námestníka GP SR 21 mesiacov.

ad v)

Sťažovateľ v neposlednom rade poukazuje na skutočnosť, že zápisnica o vydaní vecí neobsahuje údaje o orgáne, ktorý vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na vydanie vecí, o osobe, ktorá v mene tohto orgánu koná, spôsobe akým spôsobom bol právny zástupca sťažovateľa vyzvaný na vydanie vecí a ani mieste tohto úkonu. Zápisnica neobsahuje poučenie o prípadnom opravnom prostriedku, právny zástupca sťažovateľa nebol poučený ani len ústne...

Ďalej sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že i keď Trestný poriadok nepredpisuje písomnú formu výzvy na vydanie vecí, ústna výzva sa zásadne používa len v prípadoch, ktoré neznesú odklad. O takúto situáciu dňa 7. marca 2012 bez akýchkoľvek pochybností nemohlo ísť. Dožiadanie smerovalo na veci, osoba právneho zástupcu bola tak vyšetrovatelke ako aj dozorujúcej prokurátorke známa, nemohol byť preto problém uvedenú výzvu vypracovať aj v písomnej podobe...

... sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne prijal nasledovný nález:

„Postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní V/3 Gn 71/08, postupom Krajskej prokuratúry v B. v konaní 2 Kn 6/2009, postupom Okresnej prokuratúry B. v konaní 2Pn 16/2009 a postupom Okresného riaditeľstva policajného zboru B., číslo konania: ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011, boli porušené základné práva S. V.

podľa článku 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, 3 a 4 Ústavy (právo na ukladanie povinností na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd)

podľa článku 16 ods. 1 Ústavy (nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia)

podľa článku 20 ods. 1, 4 a 5 Ústavy (právo vlastníť majetok, právo na ochranu majetku a právo pokojného užívania majetku)

podľa článku 22 ods. 1 a 2 Ústavy (listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ, nedotknuteľnosť privátnej korešpondencie)

podľa článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných ľudských práv (právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie)

podľa článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných ľudských práv (právo na účinné prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností)

a podľa článku 46 Ústavy a článku 48 ods. 2 Ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu, na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov a na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom).

Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, Okresnej prokuratúre B. a Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Slovenskej republiky B. sa prikazuje, aby obnovili stav pred porušením základných práv a slobôd a to predovšetkým, aby boli sťažovateľovi vrátené nielen predmety uvedené v zápisnici Okresného riaditeľstva Policajného zboru Slovenskej republiky B. o vydaní veci zo dňa 7. marca 2012 ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011, ale i predmety uvedené v zápisniciach o prehliadke zo dňa 18. februára 2009 s č. p. ORP-V-11-1/2009-I-JKP a ORP-V-11-2/2009-I-JKP.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná nahradiť sťažovateľovi trovy konania a to do 2 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach.

Podľa čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený účel.

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje. Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu. Iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú. Nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Ochrana sa vzťahuje na správy súkromného, ako aj verejného charakteru, správy obchodné či politické. Predmetom ochrany sú správy zasielané akýmkoľvek spôsobom: v uzavretom liste alebo inej písomnosti, dopravované poštou alebo iným dopravným zariadením, príp. aj kuriérom. Podľa súčasnej právnej úpravy možno tajomstvo prepravovaných správ obmedziť len v súvislosti s trestným stíhaním. Ak je na objasnenie skutočností závažných pre trestné konanie nevyhnutné zistiť obsah nedoručených telegramov, listov alebo iných zásielok, ktoré pochádzajú od obvineného, alebo sú mu určené, nariadi predseda senátu a v prípravnom konaní prokurátor a vyšetrovateľ, aby mu ich pošta alebo podnik vykonávajúci ich prepravu vydali.

Podľa čl. 46 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietrahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 8 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

III.

1. K postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. v konaní vedenom pod sp. zn. ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pn 16/2009.

Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak ... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd poznamenáva, že tieto ustanovenia sa vzťahujú aj na postup a rozhodovanie orgánov prokuratúry v plnom rozsahu, čo konštatoval už aj vo svojej skoršej judikatúre (napr. II. ÚS 144/2011).

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je príslušný na preskúmanie postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. v zmysle namietaného porušenia označeného práva, pretože sťažovateľ mal k dispozícii účinný opravný prostriedok, ktorý mu zákon poskytuje na ochranu jeho práv a na použitie ktorého bol sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Takýmto právnym prostriedkom bola sťažnosť podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Sťažovateľ napokon tak aj postupoval a o tomto postupe a rozhodnutí rozhodovala okresná prokuratúra. Právomoc okresnej prokuratúry rozhodnúť o sťažnosti teda v tomto prípade (vzhľadom na princíp subsidiarity) vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K postupu Okresnej prokuratúry B. v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pn 16/2009 a postupu Krajskej prokuratúry v B. v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kn 6/2009

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd z textu samotnej sťažnosti a z priloženého spisového materiálu zistil, že

1. uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 2 Pn 16/09-45 z 27. februára 2012 bolo sťažovateľovi, resp. právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 6. marca 2012,

2. rozhodnutie krajskej prokuratúry č. k. 2 Kn 6/09-37 z 11. mája 2012 bolo sťažovateľovi, resp. právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 25. mája 2012.

Obidve rozhodnutia nadobudli právoplatnosť ich doručením, pretože nebolo možné proti nim podať riadny opravný prostriedok.

Z uvedeného vyplýva, že od 6. marca 2012, keď bolo sťažovateľovi, resp. právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené uznesenie Okresnej prokuratúry B. č. k. 2 Pn 16/09-45, a od 25. mája 2012, keď bolo sťažovateľovi, resp. právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené rozhodnutie Krajskej prokuratúry v B. č. k. 2 Kn 6/09-37, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 12. marca 2013, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou namieta postup okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pn 16/2009 a postup krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kn 6/2009, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol už na jej predbežnom prerokovaní ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K postupu generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. V/3 Gn 71/08

Z vybavenia opakovaného podnetu generálnej prokuratúry č. k. V/3 Gn 71/08-82 z 31. decembra 2012 (doručeného 24. januára 2013) vyplýva:

«V opakovanom podnete zároveň žiadate preskúmať vybavenie predchádzajúcich podnetov z 31. 5. 2012 a 12. 6. 2012, ktoré boli odložené ako nedôvodné listom riaditeľa medzinárodného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 10. augusta 2012.

Vaša sťažnosť ohľadne absencie odpovede na Váš list zo 7. 6. 2011, v ktorom ste vystupoval ako právny zástupca dotknutej právnickej osoby M., nie p. S. V., bola identifikovaná ako pochybenie príslušného prokurátora a bola zjednaná náprava.

Predmetom preskúmania má byť postup príslušných orgánov v súvislosti s výkonom nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) zo dňa 7. 12. 2010 sp. zn. III. ÚS 172/2010 (ďalej len Nález) ako aj postup príslušných orgánov Slovenskej republiky v súvislosti s realizáciou dožiadania Štátneho zastupiteľstva V. sp. zn. 608 St 1/08w zo 14. 4. 2011...

Z obsahu opakovaného podnetu vyplýva, že považujete postup horeuvedených dotknutých orgánov za nezákonný a vybavenie Vašich pôvodných podaní (31. 5. 2012 a 12. 6. 2012) riaditeľom medzinárodného odboru za vecne nesprávne z dôvodov:

- *prieťahy v konaní*
- *vrátenie predmetov, rozsah vrátených vecí*
- *opätovné zaistenie predmetov*
- *prípustnosť realizácie dožiadania príslušných orgánov Rakúskej republiky*
- *vady zápisnice*
- *porušenie práva na konanie v materinskom jazyku*
- *porušenie práva na obhajobu*

Prieťahy v konaní

Dĺžku konania v tejto veci podmienil neštandardný a najmä medzinárodnými zmluvami nepredpokladaný stav...

O vrátenie vecí požiadala generálna prokuratúra rakúske orgány 9. februára 2011, pričom o postupe generálnej prokuratúry bola súčasne vyrozumená A. Všetky úkony následne vykonané generálnou prokuratúrou smerovali k bezodkladnej realizácii Nálezu ÚS SR. Chronologický postup je uvedený v liste riaditeľa medzinárodného odboru z 10. augusta 2012.

V Náleze ÚS SR ani v spisových materiáloch sa nenachádzala informácia o mieste pobytu a doručovacej adrese sťažovateľa S. V. v Slovenskej republike. Príslušné orgány prokuratúry primárne zisťovali jeho prípadnú doručovaciu adresu na území Slovenskej republiky prostredníctvom orgánov a medzinárodných organizácií na to vecne príslušných. Dôvodom tohto postupu bola skutočnosť, že na území Slovenskej republiky nebolo vedené trestné konanie a preto absentoval právny základ na predvolanie osoby z územia cudzieho štátu na vykonanie úkonu nariadeného Ústavným súdom SR. Dotknuté medzinárodné zmluvy takúto situáciu nepredpokladajú a neupravujú. Postup formou zaslania poštou,

ktorý uvádzate vo svojom podaní s odkazom na použitie § 550 Trestného poriadku je v predmetnom prípade v celom rozsahu neaplikovateľný, ustanovenie upravuje úplne inú situáciu, predovšetkým ale ide o úpravu konania medzi príslušnými orgánmi cudzích štátov, nie účastníkmi.

Dĺžku konania čiastočne ovplyvnila aj zmena právneho zástupcu p. S. V.

Vzhľadom na to, že nebola zistená doručovacia adresa na území Slovenskej republiky a osoba S. V. vyjadrila relevantným, právne akceptovateľným spôsobom vôľu byť pre tento úkon zastúpená právnym zástupcom, bol príslušnými orgánmi Slovenskej republiky zvolený postup vrátenia veci na to splnomocnenému právnemu zástupcovi...

V súvislosti s dĺžkou trvania realizácie dožiadania Štátneho zastupiteľstva V. sp. zn. 608 St 1/08 zo 14. 4. 2011, poukazujem na existujúce platné a účinné bilaterálne a multilaterálne medzinárodné zmluvy, (napr. Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi EÚ ozn. MZV SR č. 572/2006 Z. z.) obsahujúce ustanovenia (napr. čl. 4, ods. 2, cit. Dohovoru), na základe ktorých bolo dožiadanie vykonané. Tieto stanovujú pozitívnu povinnosť dožiadaného štátu konať čo najskôr za dodržania postupov a lehôt určených dožadujúcim štátom v zmysle jeho právneho poriadku. Pri žiadostiach o maximálne urýchlenie sa obvykle jedná o vykonávanie právnej pomoci vo veciach, kde obvineným osobám je obmedzená osobná sloboda pod. V dožiadaní v tejto súvislosti neboli uvedené žiadne zákonné lehoty a iné limity podľa práva dožadujúceho štátu, preto lehota realizácie dožiadania bola vo výlučnej dispozícii dožiadaného štátu, Slovenskej republiky, v rámci možností jeho justičných orgánov.

Zdôrazňujem, že vykonávanie právnej pomoci je osobitné konanie predstavujúce výkon úkonov na základe sekundárneho prenosu jurisdikcie dožadujúceho štátu a žiadny medzinárodný dokument nestanovuje preferenciu realizácie dožiadania pred vnútroštátnym výkonom práva.

Lehota na vybavenie Vášho prvého podnetu bola zákonným spôsobom predĺžená...

Vrátenie predmetov, rozsah vrátených vecí

... Vzhľadom na to, že ÚS SR v Náleze nešpecifikoval, ktoré zo zaistených predmetov možno označiť ako výlučné vlastníctvo S. V. v zmysle citovaného ustanovenia (prevažne bola zaistená dokumentácia firmy M.) a generálna prokuratúra nemala záujem na predlžovaní konania dokazovaním tejto skutočnosti, preskúmaním spisového materiálu

v predmetnej veci ustálila zo sťažnosti podanej sťažovateľom na ÚS SR, ako i z jeho viacerých podaní adresovaných orgánom prokuratúry, že zo zaistených vecí považuje dotknutá osoba za svoje výlučné vlastníctvo:

1. CD-R80TDK „MEL AGREEMENTS ETC“
2. CD-R SUPER AZO „MEL DIVISE CORPORATE DOCUMENTS“
3. DVD + R FUJIFILM „ARCHIV 2005-2008“
4. DVD + R VERBATIM „OUTLOOK BACK UP“
5. USB kľúč APACER 4 GB, čiernej farby
6. USB kľúč APPLEBY, fialovej farby.

Uvedené veci boli v súlade s vôľou p. S. V. vrátené splnomocnenému právnomu zástupcovi.

V prípade, že pán S. V. relevantným spôsobom preukáže vlastnícky vzťah k iným veciam zaisteným pri prehliadke iných priestorov v užívaní spoločnosťou M. (zápisnica z 18. 2. 2009 sp. zn. ORP-V-11-2/2009-I-JKP) a v trezore, ku ktorému v čase vykonania prehliadky disponovala táto spoločnosť vlastníckym právom, budú mu samozrejme dodatočne vrátené...

Úkon vrátenia vecí sa realizoval cestou splnomocnenca v súlade s vôľou p. S. V. vyjadrenou v splnomocnení zo dňa 12. 9. 2011, obsahom ktorého bolo okrem iného aj splnomocnenie na prevzatie všetkých protiprávne zaistených vecí prehliadkou dňa 18. 2. 2009 a na všetky s tým súvisiace úkony. Vychádzajúc z rozsahu udelenej plnej moci, mám za to, že úkonu prevzatia vecí sa p. S. V. nemal záujem zúčastniť. Ako splnomocnenec p. S. V. ste boli o všetkých úkonoch súvisiacich s vrátením vecí informovaný písomne aj ústne a je nepochybné, že sa v prípade záujmu p. S. V. osobne sa na úkone vrátenia vecí zúčastniť, by takejto žiadosti bolo zo strany konajúcich orgánov v plnom rozsahu vyhovené...

Opätovné zaistenie predmetov

Zaistenie vecí dôležitých pre trestné konanie bolo vykonané na základe dožiadania Štátneho zastupiteľstva V. sp. zn. 608 St 1/08 w zo 14. 4. 2011...

Vzhľadom na to, že realizáciou povinnosti špecifikovanej v Náleze ÚS SR, bol odstránený protiprávny stav, príslušné orgány neidentifikovali podmienky, ktoré by bránili vykonaniu dožiadania rakúskych orgánov.

Vo vzťahu k zákonnosti uznesenia o vrátení vecí vydaného vyšetrovateľom Oddelenia ekonomickej kriminality, Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru zo dňa 1. 2. 2012 č. k. ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011, rozhodnutia prokurátorky Okresnej prokuratúry B. zo dňa 27. 2. 2012 sp. zn. 2 Pn 16/2009-45, ktorým bola sťažnosť proti citovanému uzneseniu vyšetrovateľa zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písmeno c) Tr. por. ako nedôvodná, som sa stotožnil so závermi uvedenými v liste riaditeľa medzinárodného odboru z 10. 8. 2012, že sú v súlade so zákonom.

Príslušné orgány Slovenskej republiky oprávnené vykonávať právnu pomoc neskúmajú dôkazný stav v trestnej veci vedenej na území cudzieho štátu, na základe ktorého je žiadané o vykonanie úkonov právnej pomoci. Platí vyvrátiteľná domnienka zákonnosti, ako aj dodržania zásady primeranosti.

Prípustnosť realizácie dožiadania príslušných orgánov Rakúskej republiky

Vykonanie dožiadania Štátneho zastupiteľstva V. sp. zn. 608 St 1/08 zo dňa 14. 4. 2011 bolo samostatným konaním zabezpečujúcim zaistenie špecifikovaných vecí dôležitých pre trestné konanie. Tieto veci mal v čase realizácie dožiadania pri sebe Mgr. J. W., preto bol v zmysle ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky (§ 89 ods. 1 Trestného poriadku) vyzvaný na ich vydanie.

V predmetnom prípade príslušné orgány Slovenskej republiky na základe dožiadania cudzieho štátu, osobitným konaním predstavujúcim vykonanie žiadanych úkonov, realizovali právnu pomoc vyzvaním osoby, ktorá mala predmety, špecifikované v dožiadaní pri sebe, aby ich vydala. Povinnosť vydať veci dôležité pre trestné konanie sa týka kohokoľvek, kto má vec pri sebe. Vzťah osoby k veci (vlastník, držiteľ, nálezca, páchatel...) je irelevantný.

Vrátenie predmetov v súlade s Nálezom ÚS SR, predchádzalo realizácii právnej pomoci a predstavovalo samostatný úkon. Podľa Nálezu ÚS SR bolo potrebné zaistené veci vrátiť, aby bola zabezpečená náprava protiprávneho stavu...

Vady zápisnice

Po preskúmaní zápisnice o vydaní vecí zo dňa 7. 3. 2012 č. k.: ORP-BAI-OKP-DOZ-171/2011 som sa stotožnil so závermi uvedenými v liste riaditeľa medzinárodného odboru z 10. 8. 2012, že Vaše námietky sú nedôvodné a zápisnica bola vyhotovená v súlade so zákonom.

Porušenie práva na konanie v materinskom jazyku

Úkon vrátenia vecí podľa Nálezu ÚS SR, bol na základe vôle písomne vyjadrenej S. V. realizovaný prostredníctvom jeho právneho zástupcu, ktorý ovláda slovenský jazyk slovom aj písmom.

Úkon právnej pomoci, o vykonanie ktorého žiadala rakúska strana (zaistenie a odovzdanie vecí dôležitých pre trestné konanie), bol realizovaný vo vzťahu k osobe, ktorá mala veci dôležité pre trestné konanie pri sebe, Mgr. J. W. Uvedená osoba slovenčinu ovláda rečou aj písmom...

Porušenie práva na obhajobu

Porušením práva na obhajobu označujete konanie prokurátorky, ktorá podľa Vášho názoru nedostatočne preverila záujem p. S. V., osobne sa zúčastniť na úkone vrátenia vecí.

Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že prokurátorka preverovala záujem dotknutej osoby zúčastniť sa na úkone. V rámci konania bolo predložené splnomocnenie p. S. V. pre právneho zástupcu Mgr. J. W., na konkrétny úkon vrátenia vecí, jednoznačne určujúce vôľu ohľadne účasti na úkone.

Predložené splnomocnenie ani v ňom prejavená vôľa dotknutej osoby nie sú podnetom spochybňované...»

Z obsahu sťažnosti sa dá vyvodiť, že sťažovateľ predpokladá porušenie svojich základných práv tým, že podľa jeho názoru generálna prokuratúra nerešpektovala nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 172/2010-77 tým, že nevrátila všetky veci, ktoré sa počas prehliadky nachádzali v trezore (a teda aj vecí, ku ktorým nijako nepreukázal vlastnícke právo a ani sa ich vydania v predchádzajúcich podaniach nedomáhal), že úkon vrátenia vecí bol realizovaný v slovenskom jazyku a že ihneď po vrátení vecí jeho právnomu zástupcovi bol tento ústne vyzvaný na vydanie vecí na základe ďalšieho dožiadania Štátneho zastupiteľstva vo V., pričom pred vrátením vecí uplynula podľa názoru sťažovateľa neprimerane dlhá doba.

Ústavný súd po preskúmaní vybavenia opakovaného podnetu generálnej prokuratúry zistil, že táto dala odpovede na najdôležitejšie argumenty sťažovateľa v danej veci, a preto ho nemožno považovať za arbitrárny.

V zmysle čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z citovaného článku ústavy vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je preskúmavanie zákonnosti, ale preskúmavanie ústavnosti rozhodnutí, t. j. ústavný súd sa zameriava len porušovanie ľudských práv a základných slobôd, ktoré je nezlučiteľné s ustanoveniami ústavy a ďalších prameňov práva, ktorými je ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný. Z už uvedeného teda vyplýva, že nie každé porušenie zákonnosti je zároveň aj porušením ústavnosti.

V súvislosti s namietaným porušením článkov ústavy označených sťažovateľom odkazuje ústavný súd na závery vybavenia opakovaného podnetu generálnej prokuratúry č. k. V/3 Gn 71/08-82 z 31. decembra 2012.

Ústavný súd preskúmal napadnuté stanovisko generálnej prokuratúry, avšak nezistil, že by účinky výkonu jeho odvolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na ochranu. Ústavný súd zistil, že napadnuté stanovisko generálnej prokuratúry obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého stanoviska považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým generálna prokuratúra zdôvodnila svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Ústavný súd sa síce stotožnil s právnym názorom sťažovateľa, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie stanoviska generálnej prokuratúry, avšak toto právo neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď, pretože nemusí dať odpoveď na všetky

otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov. Preto odôvodnenie stanoviska, ktoré objasní jeho skutkový a právny základ, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 1147/05). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba podľa názoru ústavného súdu posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom generálnej prokuratúry nestotožnil (a v dôsledku toho ani s jeho stanoviskom), nepostačuje na prijatie záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že namietaným vybavením opakovaného podnetu nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, a preto v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch na ochranu ústavnosti uplatnených sťažovateľom už nemal dôvod rozhodovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2013